

РЕШЕНИЕ

№ 4508

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3673** по описа за **2023** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. С. В., чрез адв. З. Д., против решение от 15.02.2023г., постановено по н.а.х.д. № 8487/2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 133 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 503964-F530002/07.04.2020г., издадено от директор на офис „Център” при ТД на НАП С., с което на основание чл. 80а, ал.1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ), на В. С. В. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 13 500 лв. (тринадесет хиляди и петстотин лева), за извършено нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ.

В касационната жалба са развити доводи, че решението е издадено в нарушение на закона, поради неправилното му приложение, както и при допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в липса на дата на извършване на нарушението в АУАН и в НП, в невярно посочена дата, на която е открито нарушението, както и липса на мотиви, по отношение на значението на декларирането от касатора на предоставените в заем средства в ГДД за 2014г. Поддържа се нарушение и на чл.34 от ЗАНН, с доводи, че тримесечният срок за съставяне на

АУАН тече от 15.06.2019г., а не от 02.12.2019г. Развити са съображения и за приложимостта на нормата на чл.28 от ЗАНН. Оспорва се законосъобразността на квалификацията на нарушението, с доводи, че нарушението по чл.80а ал.1 от ЗДДФЛ се прилага само в случаите, когато е подадена ГДД, но не е попълнено приложение № 11, защото законната норма е свързана с деклариране на информация, а не с подаване на декларация.

В съдебно заседание касаторът чрез пълномощник поддържа жалбата, по същество моли съда да отмени обжалваното решение и да отмени наказателното постановление с аргументи, изложени в касационната жалба. Претендира разноси по списък, представен във въззивната инстанция.

Ответникът – ТД на НАП С., не се представлява. Постъпила е молба от 14.06.2023г. от процесуалния представител на ответника юрк. А., с развито писмено становище по същество. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 лв., на основание чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Представителят на Софийска градска прокуратура предлага да се остави в сила решението на районния съд поради неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XX-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение Софийският районен съд, с оглед на събраните и приети по делото писмени и гласни доказателства, е приел за установено, че при извършена проверка за установяване на факти и обстоятелства на „ГОСТУН 1912“ ЕООД, разпоредена с резолюция за извършване на проверка № П-22000119098687-073-001 от 10.06.2019г. на орган по приходите при ТД на НАП, е констатирано, че на дружеството по договор за заем от 23.01.2013г. е предоставен заем в размер на 60 000 лв. и по договор за заем от 01.03.2013г. е предоставен заем в размер на 100 000 лв. от страна на В. С. В., от които средства на касатора са платени на 16.05.2013г. 25 000 лв., като към 2018г. са налице остатъци в размер на 135 000лв.

Непогасената част от получените парични заеми не е декларирана по реда на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ с подаване на Годишна данъчна декларация (ГДД) по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2018г. в срока за подаване на ГДД за 2018г. , а именно до 30.04.2019г.

При тези констатации срещу касатора е съставен АУАН № F530002/09.12.2019г., срещу когото В. С. В. подал възражение. Възражението е преценено като неоснователно и е последвало издаването на вече посоченото НП.

Въззивният съд е приел като доказателство Искане за предоставяне на документи и

писмени обяснения от задължено лице от 11.06.2019г. до „ГОСТУН 1912“ЕООД в изпълнение на което от дружеството са предоставени исканите сведения с писмо, постъпило в ТД на НАП на 15.06.2019г. Приета като доказателство е и ГДД на В. В. за 2014г., в Приложение 11 към която са декларирани предоставените в заем средства и размер на непогасения остатък. Приета като доказателство е резолюция за извършване на насрещна проверка № П-22221019190425-ОРП-001 от 12.11.2019г. на В. С. В., издадена от орган по приходите при ТД на НАП, която е приключена с Протокол за извършена насрещна проверка от 02.12.2019г., в който са установени обстоятелствата, по предоставените в заем средства от касатора, предоставени в заем средства на еднолично дружество с ограничена отговорност, върнат изцяло на 07.03.2018г., вкл. и предоставени в заем средства и на още един търговец (ЕТ), но които са върнати от ЕТ изцяло през 2016г. От В. В. са изискани писмени обяснения и банкови извлечения във връзка с извършваната проверка, от които се установява, че от „Гостун 1912“ ЕООД са извършвани плащания на 16.05.2013г. в размер на 25 000лв. по договорите за заем, т.е. за 2018г. са налице остатъци по предоставените през предходните пет години заеми в размер 135000лв.

За установяване на обстоятелствата, включени в предмета на доказване, съдът е събрал показанията на св. П. – актосъставител, която е потвърдила констатациите в АУАН.

При така установената фактическа обстановка и след служебна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, съдът е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, същите са издадени от компетентните държавни органи в рамките на предоставените им правомощия и в сроковете по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН. Отговорил е на доводите на жалбоподателя В., че нарушението е установено именно при извършването на насрещна проверка на В., поради което и сроковете за съставяне на АУАН и НП не са изтекли, доколкото едва след резултатите от насрещната проверка, обективирани в Протокол от 02.12.2019г. на административнонаказващите органи са били известни фактите относно нарушението и авторството на същото. Извел е изводи, че е налице пълно, ясно и точно описание на нарушението, а фактическата обстановка, изведена в АУАН и НП, е съответна и почива на събраните в административнонаказателното производство доказателства. По съществото на спора районния съд е приел за доказано, че жалбоподателят, в качеството си на данъчно задължено лице, не е изпълнил задължението си за деклариране на обстоятелствата по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ, за което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност на основание чл. 80а от ЗДДФЛ. Съдът е счел, че не са налице основания нарушението да се квалифицира като маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. По тези съображения СРС е потвърдил процесното НП.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Настоящият състав намира за неоснователни доводите на касатора, че в хода на административнонаказателното производство е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в непосочване на дата на извършване на

нарушението. Вярно е, че съгласно чл. 42, т. 3, респ. чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, датата на извършване на нарушението е съществен реквизит на всяко АУАН и НП и в действителност липсата на този реквизит е нарушение във формата на акта. Но за да бъде основание за отмяната на НП, това нарушение следва да е съществено, а то е такава, ако ограничава правото на защита на санкционирания или възпрепятства съда да извърши проверка за неговата законосъобразност. В конкретния случай това не е така, тъй като от описанието на дължимото от касатора поведение става ясно, че конкретната декларация, която не е подадена, е следвало да бъде депозирана до 30.04.2019 г. Следователно, касаторът е бил наясно относно приетата от АНО дата на нарушението, която е установяваема, а именно датата, следваща тази, в която изтича срока за подаването на ГДД за 2018г. Предвид това съдът счита, че правото на защита на касатора не е ограничено с непосочване на конкретната дата на извършване на нарушението. При така описаното нарушение не е налице и пречка за съда да извърши проверката за неговата законосъобразност, свързана с този реквизит. Следователно при наличие на пояснението в НП (а и в АУАН), изричното му непосочване, след текст „дата на извършване на нарушението“ или „нарушението е извършено на...“ в НП не е нарушение от категорията на съществените, обуславящи отмяната му на това основание.

В настоящия случай, както в АУАН, така и в НП е посочен конкретния срок за подаване на ГДД за 2018г. – в срок до 30.04.2019г., поради което ясно и несъмнено се извежда датата на извършване на нарушението – а именно след изтичането на този законов срок.

Касационната инстанция напълно споделя изводите на въззивния съд за липсата на нарушение на разпоредбата на чл.34 от ЗАНН, както и доводите за неприложимост на чл.28 от същия закон.

По отношение състава на административното нарушение съдът намира същото за правилно квалифицирано като такова на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ЗДДФЛ. Съгласно последната разпоредба ГДД се подава за непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 40 000 лв., които основания за подаването на ГДД за 2018г. са били налице по отношение на касатора.

Подаването на ГДД за 2014г. не води до отпадане на задължението за подаване на декларация и за 2018г., доколкото и за тази година са налице обстоятелствата от състава на чл.50 ал.1 т.5 б.Б от ЗДДФЛ.

По изложените съображения обжалваното решение е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение от касатора в размер на 120 лв., определено в размерите по чл.27е от НЗПП.

Ето защо и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН,

Административен съд София-град, XX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.02.2023г., постановено по н.а.х.д. № 8487/2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 133 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 503959-F530002/07.04.2020г., издадено от директор на офис „Център” при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА В. С. В., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 120 лв.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.